Agatha Christie

Misterul „Regata”

Domnul Isaac Pointz îşi scoase trabucul din gură şi spuse satisfăcut: „Drăguț locşor”.

După ce şi-a pus astfel pecetea aprobării sale asupra portului Dartmouth, începu să tragă din nou din trabuc, uitându-se în jur cu aerul unui om mulțumit de sine însuşi, de înfățişarea sa, de ceea ce îl înconjura şi, în general, de viață.

Privitor la primele două din această enumerare, domnul Isaac Pointz era un bărbat de 58 de ani cu o sănătate şi stare bună, poate cu o uşoară înclinare spre o viață uşuratică. Nu era chiar un tip masiv, dar arăta bine şi apoi, un costum de iahting, pe care îl purta în acel moment, nu este cea mai potrivită haină pentru un om între două vârste cu tendință spre îngrăşare. Domnul Pointz arăta foarte îngrijit până la cel mai mic amănunt, fața sa negricioasă şi uşor orientală strălucind sub şapca sa sportivă, în ceea ce priveşte lucrurile înconjurătoare, acestea ar trebui mai bine desemnate prin însoțitorii săi – partenerul său, domnul Leo Stein, sir George şi lady Marroway, un om de afaceri american, domnul Samuel Leathern cu fiica sa Eve – elevă, doamna Rustington şi Evan Llewellyn.

Grupul tocmai acostase cu iahtul domnului Pointz numit „Merrimaid”. Dimineața priviseră cursa de iahting şi acum veniseră pe țărm să se destindă puțin în parcul de distracții cu jocul nucilor

Agatha Christie

Misterul „Regata”

Domnul Isaac Pointz îşi scoase trabucul din gură şi spuse satisfăcut: „Drăguţ locşor”.

După ce şi-a pus astfel pecetea aprobării sale asupra portului Dartmouth, începu să tragă din nou din trabuc, uitându-se în jur cu aerul unui om mulţumit de sine însuşi, de înfăţişarea sa, de ceea ce îl înconjura şi, în general, de viaţă.

Privitor la primele două din această enumerare, domnul Isaac Pointz era un bărbat de 58 de ani cu o sănătate şi stare bună, poate cu o uşoară înclinare spre o viaţă uşuratică. Nu era chiar un tip masiv, dar arăta bine şi apoi, un costum de iahting, pe care îl purta în acel moment, nu este cea mai potrivită haină pentru un om între două vârste cu tendinţă spre îngrăşare. Domnul Pointz arăta foarte îngrijit până la cel mai mic amănunt, faţa sa negricioasă şi uşor orientală strălucind sub şapca sa sportivă, în ceea ce priveşte lucrurile înconjurătoare, acestea ar trebui mai bine desemnate prin însoţitorii săi – partenerul său, domnul Leo Stein, sir George şi lady Marroway, un om de afaceri american, domnul Samuel Leathern cu fiica sa Eve – elevă, doamna Rustington şi Evan Llewellyn.

Grupul tocmai acostase cu iahtul domnului Pointz numit „Merrimaid”. Dimineaţa priviseră cursa de iahting şi acum veniseră pe ţărm să se destindă puţin în parcul de distracţii cu jocul nucilor de cocos, cu baloanele dansatoare, omul păianjen şi caruselul. Nici nu poate fi vorba că aceste delicii

au fost gustate cel mai mult de Eve Leathern. Când, în cele din urmă, domnul Pointz propuse, că era timpul, să se îndrepte spre „Royal George” pentru masa de seară, ea a fost singura care a protestat.

— O, domnule Pointz, vroiam aşa de mult să-mi ghicească viitorul ţiganca cea adevărată de la şatră.

Domnul Pointz avea dubii serioase în legătură cu identitatea reală a ţigăncii, dar îşi dădu indulgent asentimentul.

— Eve se dă în vânt după iarmaroc, spuse tatăl ei ca s-o scuze. Dar nu-i daţi atenţie dacă vreţi să mergem.

— Avem destul timp, răspunse domnul Pointz binevoitor. S-o lăsăm pe domnişoara să se distreze. Te invit, Leo, la tirul cu săgeţi.

— Cine nimereşte peste 25 câştigă un premiu, repeta patronul jocului cu săgeţi pe un ton nazal.

— Pariez pe o bancnotă de 5 lire că scorul meu total îl întrece pe al tău, îl provocă Pointz.

— De acord, zise Stein vesel.

Peste puţin timp, cei doi bărbaţi erau complet absorbiţi de întrecerea lor.

Lady Marroway îi şopti lui Evan Llewellyn:

— Eve nu e singurul copil din grup.

Llewellyn zâmbi convins, dar oarecum absent.

Fusese distrat toată ziua. O dată sau de două ori răspunsurile sale băteau câmpii.

Pamela Marroway se îndepărtă de el şi i se adresă soţului:

— Pe tânărul ăla îl preocupă ceva.

Sir George murmură:

— Sau cineva!

Şi privirea lui lunecă rapid spre Janet Rustington.

Lady Marroway se încruntă puţin. Era o femeie înaltă, deosebit de elegantă. Oja ei se potrivea cu clipsurile din corali de un roşu închis. Ochii ei erau negri şi scrutători. Sir George afişa maniera unui gentleman englez uşor

indiferent, dar ochii săi de un albastru luminos trădau aceeaşi privire scrutătoare ca a soţiei sale.

Isaac Pointz şi Leo Stein erau negustori de diamante la Hatton Garden. Sir George şi lady Marroway veneau dintr-o lume cu totul diferită – cea din Antibe şi Juan les Pins – din golful de la St. Jean de Luz – de la înot, din băile de soare de pe stâncile Madeirei în timp de iarnă.

Păreau a fi nişte crini care nici nu trudeau, nici nu se frământau. Dar poate că nu era tocmai adevărat. Sunt diferite moduri de a trudi şi, de asemenea, de a te frământa.

— Uite s-a întors copilul, îi spuse Evan Llewellyn doamnei Rustington.

Era un tânăr brunet cu un uşor aer nesăţios ca de lup pe care unele femei îl găseau atractiv.

Era greu de spus dacă doamna Rustington avea aceeaşi părere. Nu-şi afişa sentimentele. Se căsătorise de tânără şi căsnicia se terminase în mod dezastruos în mai puţin de un an. De atunci, nu puteai ştii ce părere avea Janet Rustington despre vreun lucru sau despre cineva, atitudinea ei fiind întotdeauna aceeaşi – încântătoare, dar cu totul distantă.

Eve Leathern se apropie de ei dansând cu părul său blond, lung şi lins, plutind ameţitor. Avea 15 ani, era un copil ciudat, dar plin de vitalitate.

— Am să mă mărit pe la 17 ani, debită ea pe nerăsuflate. Cu un bărbat foarte bogat şi vom avea şase copii, marţea şi joia sunt zilele mele norocoase şi e bine să port întotdeauna verde sau albastru, smaraldul e piatra care-mi aduce noroc şi…

— Hai puişor, e timpul să plecăm, o întrerupse tatăl ei.

Domnul Leathern era un bărbat înalt, blond cu o alură dispeptică şi o expresie oarecum mohorâtă.

Domnii Pointz şi Stein se întorceau de la întrecerea lor. Domnul Pointz chicotea, iar domnul Stein arăta cam nemulţumit.

— Totul e o chestie de noroc, spuse el.

Domnul Pointz îşi pipăi satisfăcut buzunarul.

— Ţi-am umflat cinci lire urgent. Artă, băiete, artă. Bătrânul meu era un jucător de clasa întâi. Ei, oameni buni, să mergem! Ţi-ai aflat viitorul, Eve? Ţi s-a spus să te fereşti de omul negru?

— De o femeie, îl corectă Eve. Poate să deoache şi-o să-mi facă rău dacă n-am grijă. Şi-am să mă mărit pe la 17 ani…

Alergă înainte fericită, în timp ce grupul se îndrepta spre „Royal George”.

Masa fusese comandată dinainte de grijuliul domn Pointz şi un ospătar îi întimpină ca să-i conducă sus, într-un separeu, la primul etaj. Aici, totul era pregătit la o masă rotundă. Uriaşa fereastră arcuită şi bombată dădea spre piaţa dinspre port şi era deschisă. Forfota de la iarmaroc ajungea până sus la ei, ca şi hârâitul diferitelor melodii de la trei rânduri de căluşei.

— Cel mai bine ar fi s-o închidem, dacă vrem să auzim ce vorbim, spuse pe un ton hotărât domnul Pointz şi puse în aplicare propunerea.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei şi domnul Pointz strălucea de bucurie uitându-se la oaspeţii săi. Simţea că le face plăcere şi era încântat să-i vadă pe oameni fericiţi, îi privi pe rând pe fiecare. Lady Marroway – o femeie fină – bineînţeles nu chiar rafinată asta ştia – era perfect conştient că ceea ce numise toată viaţa crème de la crème avea foarte puţin de-a face cu familia Marroway – dar atunci crème de la crème îi ignora cu desăvârşire propria sa existenţă. Oricum, lady Marroway era o femeie al naibii de frumoasă şi lui nu-i păsa dacă ea îl bătea la bridge. Nu acelaşi lucru îi plăcea dacă era sir George. Tipul avea ochii vicleni, înnebunit să câştige. Dar n-avea să scoată prea mult de la Isaac Pointz. Avea el grijă de asta.

Bătrânul Leathern nu era băiat rău, guraliv, desigur, ca majoritatea americanilor cărora le place să spună poveşti nesfârşite. Şi avea obiceiul de a-i pune în încurcătură pe

alţii cerând informaţii precise. Care era populaţia Dartmouth-ului? În ce an fusese construit Colegiul Naval? Şi aşa mai departe. Se aştepta ca gazda să fie un Baedeker*1 vorbitor. Eve era un copil drăgălaş şi scump; îi plăcea s-o tachineze. Avea vocea cam stridentă, dar isteaţă foc. Un copil inteligent.

Tânărul Llewellyn părea prea tăcut. Arăta ca şi cum îl preocupa ceva. Datorii, probabil. De astea aveau întotdeauna parte scriitorii. Arăta de parcă îi plăcea Janet Rustington. O femeie drăguţă, atractivă şi inteligentă pe deasupra. Dar nu-ţi băga pe gât cărţile ei. Scria nişte chestii de cultură rafinată, însă n-o auzeai niciodată vorbind despre asta. Şi bătrânul Leo! Nici nu întinerea, nici nu slăbea. Din fericire, fără să ştie, că în acel moment partenerul său, Leo, gândea acelaşi lucru despre el, domnul Pointz îl corectă pe domnul Leathern în privinţa faptului că „clupea pilchardus”*2 se găsea mai mult la Devon decât la Cornwall şi se pregăti pentru a savura bucatele.

— Domnule Pointz, spuse Eve, după ce farfuriile cu scrumbii calde fuseseră aşezate în faţa lor şi ospătarii părăsiseră încăperea.

— Da, domnişoară.

— Aveţi la dumneavoastră chiar acum diamantul acela mare? Acela pe care ni l-aţi arătat aseară şi-aţi spus că-l purtaţi întotdeauna cu dumneavoastră?

Domnul Pointz râse.

— Bineînţeles. E mascota mea. Da, îl am la mine.

— Cred că-i groaznic de periculos. Cineva ar putea să vi-l fure, în mulţimea de la târg.

— Nu cred, răspunse domnul Pointz. Am deosebită grijă de el.

— Dar s-ar putea, insistă Eve. Aveţi gangsteri aici în Anglia ca şi noi, nu-i aşa?

— N-o să pună mâna pe „Morning Star”, spuse domnul Pointz. În primul rând, este într-un buzunar interior special.

Şi oricum, bătrânul Pointz ştie ce face. Nimeni n-o să-i fure „Morning Star”-ul.

Eve râse.

— Ha, ha, ha, pariez că eu aş putea!

— Pariez că n-ai putea, îi răspunse şăgalnic domnul Pointz.

— Bine, pariez c-aş putea. M-am gândit la asta în pat noaptea trecută, după ce ni l-ai dat să ne uităm la el, lăsându-l să treacă din mână în mână în timpul mesei. M-am gândit la o modalitate cu adevărat ingenioasă de a-l fura.

— Şi care e asta?

Eve îşi înclină capul, pletele ei blonde mişcându-se graţios.

— Nu vă spun acum. Pe cât pariaţi că nu pot?

Domnul Pointz îşi aduse aminte de tinereţe.

— Pe o jumătate de duzină de mănuşi, răspunse el.

— Mănuşi, exclamă Eve cu dispreţ. Cine poartă mănuşi?

— Bine, porţi ciorapi de nailon?

— Cum să nu? Cea mai bună pereche a mea mi s-a rupt în dimineaţa aceasta.

— Foarte bine atunci. O jumătate de duzină de ciorapi de cea mai bună calitate…

— Oho, făcu Eve încântată. Şi dumneavoastră?

— Eu am nevoie de o pungă nouă de tutun.

— Bine. Facem târgul. Nu că o să primeşti punga de tutun. Acum am să vă spun ce aveţi de făcut. Trebuie să-l daţi din mână în mână cum aţi procedat aseară…

Se întrerupse când doi ospătari intrară să ia farfuriile. După ce trecură la al doilea fel, mâncarea de pui, domnul Pointz spuse:

— Ţine minte domnişoară, dacă va fi un furt adevărat, o să trimit după poliţie şi o să-i pun să te percheziţioneze.

— E O. K., pentru mine. Dar nu trebuie să fiţi chiar atât de porniţi şi să implicaţi poliţia. Lady Marroway sau doamna Rustington pot să mă caute cât doriţi.

— Bine atunci, consimţi domnul Pointz. Ce vrei să devii? O hoaţă de bijuterii de prima clasă?

— Aş putea să-mi fac din asta o carieră… Dacă e bine plătită.

— Dacă o ştergi cu „Morning Star-ul” faci o mulţime de bani. Chiar şi după reşlefuire, piatra va valora 30.000 de lire.

— Doamne! Exclamă Eve impresionată. Cât înseamnă asta în dolari?

Lady Marroway exclamă la rândul ei uluită.

— Şi purtaţi la dumneavoastră o asemenea bijuterie? Spuse ea cu reproş. Treizeci de mii de lire. Genele ei negre se zbătură repede.

Doamna Rustington zise încet:

— Foarte mulţi bani… Şi apoi e fascinaţia însăşi a pietrei… E frumoasă.

— Doar o bucată de cărbune, spuse Evan Llewellyn.

— Ştiu că întotdeauna ascunzătoarea este dificultatea la jafurile de bijuterii, spuse sir George. Tăinuitorul ia partea leului, nu?

— Haide, interveni Eve agitată. Hai să începem. Scoateţi diamantul şi spuneţi ca aseară.

Domnul Leathern se scuză cu vocea sa adânc melancolică:

— Vă cer iertare pentru odrasla mea. Trebuie s-o pun la punct cu blândeţe…

— E în regulă, papa, îl întrerupse Eve. Începem, domnule Pointz?

Zâmbind, domnul Pointz scotoci într-un buzunar interior. Scoase ceva de acolo, îl puse în palmă, strălucind în lumină.

Un diamant…

Cam rigid, domnul Pointz repetă pe cât putea să-şi aducă aminte discursul din seara precedentă de pe „Merrimaid”.

— Poate dumneavoastră, doamnelor şi domnilor aţi vrea să vă uitaţi la asta? Este o piatră neobişnuit de frumoasă. Am botezat-o „Morning Star” şi a devenit mascota mea, merge cu mine pretutindeni. Vreţi s-o vedeţi?

I-o întinse doamnei Marroway, care o luă, exclamă când îi revăzu frumuseţea şi o trecu domnului Leathern care

comentă de o manieră oarecum superficială: „Într-adevăr superb, da, superb” şi, la rândul său, o dădu lui Llewellyn.

Cum ospătarii intrară în clipa aceea, interveni o uşoară pauză. După ce se retraseră, Evan rosti: „Foarte frumoasă piatră” şi o dădu lui Leo Stein, care nu făcu nici un comentariu şi i-o puse repede în palmă lui Eve.

— Ce frumuseţe perfectă! Exclamă Eve, pe un ton afectat. O! Urmă din partea ei un strigăt de consternare când îi alunecă din mână: „L-am scăpat”.

Îşi împinse scaunul şi îngenunche ca să-l caute pe jos. Sir George, la dreapta ei, se aplecă şi el. În această încurcătură, un pahar căzu de pe masă. Stein, Llewellyn şi doamna Rustington o ajutau şi ei să-l găsească, în cele din urmă, lady Marroway li se alătură.

Numai domnul Pointz nu lua parte la aceste investigaţii. Rămăsese în scaun sorbind din vin şi zâmbind nepăsător.

— Vai de mine, spuse Eve în maniera ei superficială, ce groaznic! Unde poate să se fi rostogolit? Nu-l găsesc nicăieri.

Pe rând, căutătorii, care se oferiseră să o ajute, se ridicară în picioare.

— A dispărut de tot, Pointz, zise sir George zâmbind.

— Jucat foarte bine, comentă domnul Pointz, dând din cap aprobator. O să ajungi o actriţă foarte bună Eve. Acum problema se pune dacă l-ai ascuns undeva sau îl ai asupra ta?

— Percheziţionaţi-mă, spuse Eve pe un ton dramatic.

Domnul Pointz descoperi un ecran mare în colţul camerei. Făcu semn spre el şi apoi se uită către lady Marroway şi doamna Rustington.

— Doamnelor, dacă sunteţi aşa de bune…

— Cum nu, bineînţeles, îl încredinţa lady Marroway zâmbitoare.

Cele două femei se ridicară. Lady Marroway spuse:

— N-avea grijă, domnule Pointz. O s-o percheziţionăm aşa cum trebuie.

Cele trei se retraseră în spatele ecranului.

În cameră era înăbuşitor. Evan Llewellyn deschise fereastra. Un vânzător de ziare tocmai trecea. Evan îi aruncă o monedă şi omul îi azvârli sus un ziar.

Llewellyn îl despături.

— Situaţia în Ungaria nu e prea bună, citi el.

— Asta-i fiţuica locală? Întrebă sir George. Mă interesează un cal, Natty Boy, care ar fi trebuit să alerge astăzi la Haldon.

— Leo, i se adresă domnul Pointz, închide uşa. Nu vrem ca ospătarii ăia ai naibii să se vânture pe aici până când încheiem afacerea.

— Natty Boy a câştigat cu trei la unu, anunţă Evan.

— Ce diferenţă uriaşă, comentă sir George.

— Mai mult ştiri despre „Regată”, continuă Evan, uitându-se peste ziar.

Cele trei tinere ieşiră de după ecran.

— Nici urmă de el, anunţă Janet Rustington.

— Aflaţi de la mine că nu-i în mod sigur la ea, întări lady Marroway.

Domnul Pointz se gândi că se putea încrede pe deplin în spusele ei. Vorbise pe un ton atât de lugubru, încât simţi că, fără îndoială, percheziţia fusese completă.

— Eve, spune, nu l-ai înghiţit? Întrebă domnul Leathern îngrijorat. Pentru că nu cred că ţi-ar face prea bine.

— Aş fi văzut-o dacă ar fi făcut asta, spuse Leo Stein liniştit. Am urmărit-o tot timpul. N-a băgat nimic în gură.

— Nu puteam să înghit un lucru aşa de mare, cu atâtea vârfuri ca ăsta, spuse Eve. Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la domnul Pointz. Ce zici de asta, bătrâne?

— Stai pe loc unde te afli şi nu te mişca, răspunse gentlemanul în cauză.

Bărbaţii se apucară de golit masa şi o răsturnară. Domnul Pointz o examina centimetru cu centimetru. Apoi îşi îndreptă atenţia spre scaunul pe care stătuse Eve şi spre cele din dreapta şi stânga lui.

Cu toată meticulozitatea cercetării nu ajunse la rezultatul dorit. Pe lângă ceilalţi patru bărbaţi se apucară şi femeile. Eve Leathern stătea la perete, lângă ecran şi râdea cu o plăcere deosebită.

Cinci minute mai târziu, domnul Pointz se ridică din genunchi cu un uşor geamăt şi îşi scutură trist pantalonii de praf. Jovialitatea lui obişnuită era oarecum netulburată.

— Eve, i se adresă el, îmi scot pălăria în faţa ta. Eşti cea mai grozavă dintre hoţii de bijuterii pe care i-am întâlnit vreodată. Ce-ai făcut cu piatra aia mă depăşeşte. După câte îmi dau seama trebuie să fie în cameră, dacă nu-i la tine. Mă dau bătut.

— Ciorapii sunt ai mei? Întrebă Eve.

— Ai tăi, domnişoară.

— Eve, fetiţa mea, unde-ai putut să-l ascunzi? Întrebă doamna Rustington curioasă.

Eve înainta plină de ea.

— Am să vă arăt. O să rămâneţi cu toţii prostiţi.

Se îndreptă spre masa de serviciu unde fuseseră îngrămădite la întâmplare toate lucrurile de pe masă. Îşi luă gentuţa ei neagră de seară…

— Chiar sub nasul vostru. Chiar… Vocea ei, veselă şi triumfătoare, începu să tremure deodată.

— O, făcea, o…

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? O întrebă tatăl ei. Eve şopti:

— A dispărut… A dispărut…

— Ce se întâmplă aici? Întrebă Pointz venind spre ei. Eve se întoarse spre el înfierbântată.

— S-a întâmplat în felul următor. Poşeta asta a mea are o piatră mare artificială în mijlocul încuietorii. A căzut seara trecută şi tocmai când dumneavoastră ne-aţi arătat diamantul acela la toţi am observat că era cam de aceeaşi mărime. Şi, aşa, m-am gândit în timpul nopţii, ce idee bună pentru un furt ar fi să fixez diamantul în gaură cu puţină plastilină. Am fost sigură că nimeni n-o şi dea de el. Asta am

făcut acum. Întâi l-am lăsat să cadă, apoi m-am aplecat după el cu geanta în mână, l-am lipit în gaură cu o bucăţică de plastilină, pe care o aveam pregătită, mi-am pus geanta pe masă şi-am continuat să mă prefac că mă uit după diamant. M-am gândit că se va întâmplă ca în „Scrisoarea furată” – ştiţi, ce zăcea acolo sub nasul tuturor – arătând ca o piatră artificială. Şi a fost un plan bun; nimeni nu a observat.

— Nu cred, spuse domnul Stein.

— Ce-ai spus?

Domnul Pointz a luat geanta, s-a uitat la gaura goală în care se mai găsea o bucăţică de plastilină şi spuse încet:

— O fi căzut. Mai bine să mai căutăm.

Cercetările au reînceput, dar de data aceasta într-o tăcere apăsătoare. O atmosferă de tensiune se aşternuse în cameră, în cele din urmă, fiecare, pe rând, a renunţat. Stăteau în picioare, uitându-se unul la altul.

— Nu e în camera asta, spuse Stein.

— Şi nimeni n-a ieşit din ea, adăugă sir George insinuant.

Urmă o scurtă pauză. Eve izbucni în plâns. Tatăl ei o mângâie pe umăr.

— Lasă, lasă, zicea el stânjenit.

Sir George i se adresă lui Leo Stein:

— Domnule Stein, adineauri aţi murmurat ceva în şoaptă. Când v-am rugat să repetaţi, aţi spus că nu e nimic. De fapt, am auzit ce-aţi spus. Domnişoara Eve tocmai afirmase că niciunul dintre noi nu a observat locul în care pusese diamantul. Cuvintele pe care le-aţi murmurat au fost: „Nu cred”. Există probabilitatea ca o persoană să fi văzut şi ca acea persoană să se afle acum în această cameră. Propun ca singur lucru cinstit şi onorabil – fiecare din cei prezenţi să se lase percheziţionat. Diamantul nu putea să dispară din cameră.

Când sir George îşi intra în pielea gentlemanului englez de modă veche, nimeni nu putea să-l întreacă. Vocea lui răsuna sinceră şi indignată.

— Toate astea sunt puţin cam neplăcute, zise domnul Pointz supărat.

— E numai vina mea, se tânguia Eve. N-am vrut…

— Vino-ţi în fire, fetiţo, o linişti domnul Stein cu blândeţe. Nimeni nu-ţi face vreun reproş.

Domnul Leathern spuse în felul său încet pedant:

— Dar, de ce nu, cred că propunerea lui sir George este aprobată pe deplin de toţi. Eu sunt de acord.

— Şi eu, i se alătură Evan Llewellyn.

Doamna Rustington se uită la lady Marroway, care dădu scurt din cap. Amândouă se duseră după paravan şi Eve, plângând, le însoţi.

Un ospătar bătu la uşă şi i se spuse să plece.

Cinci minute mai târziu, opt oameni se uitau consternaţi unul la altul.

„Morning Star” se evaporase…

Domnul Parker Pyne privea gânditor figura întunecată, agitată a tânărului din faţa sa.

— Sigur, sunteţi galez, domnule Llewellyn, zise el.

— Ce are asta a face cu povestea? Domnul Parker Pyne făcu un semn larg cu mâna lui bine îngrijită.

— Recunosc că absolut nimic. Mă interesează clasificarea reacţiilor emoţionale la anumite tipuri rasiale. Asta este tot. Să ne întoarcem la analizarea problemei care vă priveşte.

— De fapt, nu prea ştiu de ce am venit la dumneavoastră, spuse Evan Llewellyn. Îşi frângea mâinile nervos şi avea un aer neliniştit. Nu se uita la domnul Parker Pyne şi privirea scrutătoare a acestui gentleman îl făcea să nu se simtă în largul său. Nu ştiu de ce-am venit la dumneavoastră, repetă el. Dar unde dracu' pot să mă duc? Şi ce naiba pot să fac? Imposibilitatea de a nu putea face absolut nimic mă înnebuneşte… Am văzut reclamele dumneavoastră şi mi-am reamintit că un individ spusese odată că obţineţi rezultate… Şi, aşa că am venit! Cred că am fost un prost. Este tipul de situaţie în care nimeni nu poate să facă nimic.

— Câtuşi de puţin, l-a contrazis domnul Parker Pyne. Eu sunt persoana indicată căreia trebuia să vă adresaţi. Sunt specialist în nefericire. Evident, această afacere v-a făcut mult să suferiţi. Sunteţi sigur că lucrurile se prezintă exact aşa cum mi le-aţi relatat?

— Nu cred că am uitat ceva. Pointz a scos diamantul şi l-a dat din mână în mână, nefericitul ăsta de copil american l-a lipit de geanta ei caraghioasă şi, când ne-am dus să ne uităm la ea, diamantul dispăruse. Nu era la nimeni, chiar şi bătrânul Pointz s-a lăsat cercetat, el însuşi a propus asta; jur că nu se afla nicăieri în cameră! Şi nimeni nu ieşise din ea…

— Nici un ospătar, de exemplu? Întrebă domnul Parker Pyne.

Llewellyn dădu din cap că nu.

— Ospătarii au plecat înainte ca fata să înceapă să se agite în legătură cu diamantul şi, apoi, Pointz a închis uşa ca ei să nu mai intre. Nu, e în legătură cu unul dintre noi.

— Se pare că aşa stau lucrurile, răspunse domnul Parker Pyne gânditor.

— Ziarul ăla nenorocit, continua Evan Llewellyn plin de amărăciune. Am văzut cum le-a intrat în cap că ăla a fost singurul mijloc…

— Mai povestiţi-mi exact încă b dată cum s-a întâmplat.

— A fost cât se poate de simplu. Am deschis fereastra, l-am fluierat pe individ, i-am aruncat o monedă şi el mi-a azvârlit sus ziarul. Vedeţi, aceasta este singura modalitate posibilă ca diamantul să fi dispărut din cameră, adică aruncat de către mine unui complice care aştepta jos pe stradă.

— Nu este singura modalitate posibilă, l-a contrazis domnul Parker Pyne.

— La ce altceva vă mai gândiţi?

— Dacă nu l-aţi aruncat pe geam, trebuie să fi fost o altă modalitate.

— Da, înţeleg. Speram să vă gândiţi la ceva mai concret decât asta. Ceea ce pot să vă spun e că nu l-am aruncat pe

geam. Nu mă aştept ca dumneavoastră sau altcineva să mă creadă.

— Ba da, eu vă cred, îl asigură domnul Parker Pyne.

— Chiar, de ce?

— Nu sunteţi tipul de criminal, spuse Parker Pyne. Nu, adică tipul particular de criminal care fură bijuterii. Sunt, desigur, crime pe care le-aţi putea comite, dar să nu intrăm acum în subiectul acesta, în orice caz, nu vă văd a fi hoţul „Morning Star-ului”.

— Totuşi, toţi ceilalţi mă văd, izbucni Llewellyn cu amărăciune.

— Înţeleg, spuse domnul Parker Pyne.

— Atunci m-au privit într-un mod ciudat. Marroway a apucat ziarul şi s-a uitat spre fereastră. N-a spus nimic. Dar Pointz s-a prins imediat! Îmi dădeam seama ce gândeau. Nu m-au acuzat pe faţă, asta-i nenorocirea.

Domnul Parker Pyne dădu din cap înţelegător:

— E mai rău decât o acuzaţie, spuse el.

— Da. E doar suspiciunea. A venit un tip să pună întrebări – cercetări de rutină, cum le numea el. Cred că unul din lotul de poliţişti recent înfiinţat. Plin de tact, n-a făcut nici o aluzie, îl interesa doar faptul că avusesem datorii mari pe care le-am achitat dintr-o dată.

— Şi chiar aşa s-a întâmplat?

— Da… Am avut noroc cu un cal sau doi. Din nefericire am pariat pe cursă şi nu pot dovedi cum am intrat în posesia banilor.

— Sunt de acord. Totuşi au nevoie de mult mai multe dovezi pe care să se bazeze.

— O! De fapt nu mă tem că voi fi arestat şi inculpat de furt. Într-un fel, asta ar fi mai uşor, cel puţin aş şti cum stau. Ceea ce mă frământă a faptul groaznic că toată lumea crede că eu l-am luat.

— E vorba de o persoană anume?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Doar o aluzie, nimic mai mult. Din nou, domnul Parker Pyne dădu din mâna lui elegantă. E vorba de o anumită persoană, nu-i aşa? Să spunem doamna Rustington?

Llewellyn se înroşi la faţă.

— De ce tocmai ea?

— O, dragă domnule, este evident, cineva de-a cărui părere vă pasă foarte mult, probabil o doamnă. Şi ce doamne au fost de faţă? O fetişcană americană? Lady Marroway? Dar, probabil, că nici nu vă veţi ridica, nici nu veţi cădea din stima acesteia dacă aţi fi dat o asemenea lovitura. Ştiu câte ceva despre ea. Atunci, clar e vorba de doamna Rustington.

Llewellyn rosti cu un oarecare efort:

— Ea… Ea a avut o experienţă cam nefericită. Soţul ei a fost un neisprăvit din toate punctele de vedere. Asta a făcut-o să nu mai poată avea încredere în oricine. Dacă ea crede…

Nu-şi găsea cuvintele ca să continue.

— E clar, conchise domnul Parker Pyne. Văd că treaba este importantă. Trebuie clarificată. Evan izbucni în râs.

— Uşor de zis.

— Şi destul de uşor de făcut, aprecie domnul Parker Pyne.

— Chiar credeţi?

— Da, problema este limpede. Multe posibilităţi sunt excluse. Răspunsul trebuie să fie extrem de simplu. Deja am un fel de indiciu luminos…

Llewellyn îl privi neîncrezător.

Domnul Parker Pyne îşi luă o hârtie şi un creion.

— Vreţi să-mi descrieţi pe scurt membrii grupului?

— Dar n-am făcut-o până acum?

— Înfăţişarea lor personală, culoarea părului, etc.

— Dar, domnule Parker Pyne ce legătură au astea cu diamantul?

— Foarte mult, tinere, foarte mult. Clasificarea şi aşa mai departe.

Oarecum puţin convins, Evan descrise înfăţişarea membrilor care luaseră parte la petrecerea de la „Regată”.

Domnul Parker Pyne îşi făcu câteva notiţe, întinse hârtia şi spuse:

— Excelent! Apropo, spuneaţi că s-a spart un pahar de vin?

Evan îl privi din nou uimit.

— Da, a căzut de pe masă şi apoi a fost călcat în picioare.

— Urât lucru, cioburile, făcu domnul Parker Pyne. Şi al cui pahar era?

— Cred că al fetei, Eve.

— Aha! Şi cine stătea lângă ea în partea aceea?

— Sir George Marroway.

— N-aţi văzut care dintre ei l-a scăpat de pe masă?

— Mă tem că nu. Contează?

— Nu prea. Nu. A fost o întrebare oarecare. Bine – se ridică – la revedere, domnule Llewellyn. Vreţi să reveniţi peste trei zile? Cred că întreaga afacere va fi clarificată destul de satisfăcător până atunci.

— Glumiţi, domnule Parker Pyne?

— Dragă domnule, nu glumesc niciodată în probleme profesionale. Ar insufla neîncredere clienţilor mei. Să spunem vineri la unsprezece şi jumătate? Mulţumesc.

Evan intră în biroul domnului Parker Pyne vineri dimineaţă deosebit de frământat. În el se ducea o luptă acerbă între speranţă şi scepticism.

Domnul Parker Pyne, cu un zâmbet radios, se ridică să-l întâmpine.

— Bună dimineaţa, domnule Llewellyn. Luaţi loc. O ţigară?

Llewellyn puse de-o parte cutia care i se oferise:

— Cum stăm? Întrebă el.

— Stăm chiar foarte bine, îi răspunse Parker Pyne. Poliţia a arestat aseară banda.

— Banda? Ce bandă?

— Banda Amalfi. M-am gândit la ei de îndată ce mi-aţi spus povestea. Le-am recunoscut metodele şi după ce mi-aţi

descris musafirii, nu am mai avut nici un dubiu.

— Cine face parte din banda Amalfi?

— Tată, fiu şi noră – asta dacă Pietro şi Maria sunt cu adevărat căsătoriţi – lucru de care unii se îndoiesc.

— Nu înţeleg.

— E foarte simplu. Numele este italian şi, fără îndoială, originea este italiană, dar bătrânul Amalfi s-a născut în America. Metodele sale sunt de obicei aceleaşi. Joacă rolul unui adevărat om de afaceri, face cunoştinţă cu o personalitate proeminentă din lumea bijutierilor dintr-o anume ţară europeană şi apoi pune în aplicare micul său truc. În acest caz era; în mod sigur, pe urmele „Morning Star-ului". Idiosincrasia lui Pointz era bine cunoscută în breaslă. Maria Amalfi a jucat rolul fiicei sale (e o fiinţă uimitoare, are cel puţin 27 de ani, dar aproape întotdeauna pare de 16).

— Doar n-o fi Eve! Exclamă Llewellyn.

— Exact. Al treilea membru al bandei a reuşit să se angajeze ca ospătar de ocazie la „Royal George" – vă amintiţi că erau zile de sărbătoare şi aveau nevoie de personal suplimentar. S-ar fi putut chiar să-i dea bacşiş unui angajat ca să lipsească. Deci, scena e pregătită. Eve îl provoacă pe bătrânul Pointz şi el pariază. Dă diamantul din mână în mână cum făcuse în seara precedentă. Ospătarii intră în cameră şi Leathern ţine piatra până când ei pleacă. Atunci pleacă şi diamantul, frumos lipit cu o bucăţică de chewing-gum de fundul farfuriei pe care o ia Pietro. Ce simplu!

— Dar, l-am văzut eu după aceea.

— Nu, aţi văzut imitaţia unei pietre preţioase, destul de bine făcută ca să înşele o privire aruncată întâmplător. Mi-aţi spus că Stein abia s-a uitat la el. Eve îl scapă, face să cadă şi un pahar şi calcă bine în picioare şi piatra şi sticla laolaltă. Miraculoasa dispariţie a diamantului. Atât Eve cât şi Leathern se pot lăsa percheziţionaţi oricât de mult.

— Ei bine, dar… Evan dădea din cap, neputând găsi cuvintele potrivite. Aţi spus că aţi descoperit banda după descrierea mea. Au mai folosit trucul ăsta vreodată?

— Nu exact aşa, dar cu asta se îndeletniceau. Normal, atenţia mi-a fost imediat atrasă de fată, de Eve.

— De ce? Eu n-am suspectat-o, nimeni dintre noi. Părea aşa… Aşa copilăroasă.

— Acesta este talentul ieşit din comun al Mariei Amalfi. Pare mai mult un copil şi nu-l poţi deosebi de ei!

Şi apoi plastilina! Pariul a fost oarecum spontan, dar domnişoara avea nişte plastilină la îndemână. Asta te duce cu gândul la premeditare. Bănuielile mele s-au oprit de îndată asupra ei.

Llewellyn se ridică.

— Bine, domnule Parker Pyne, vă sunt imens de obligat.

— Clasificarea, murmură Parker Pyne. Clasificarea tipurilor de criminali – asta mă interesează.

— Îmi permit să vă întreb cât vă datorez…

— Onorariul meu va fi destul de modest, spuse domnul Parker Pyne. Nu va face o gaură prea mare în… Câştigurile de la cursele de cai. Totuşi, tinere, cred c-ar trebui să renunţaţi la cai în viitor. Calul este un animal foarte nesigur.

— E în regulă, spuse Evan.

Îi strânse mână domnului Parker Pyne şi părăsi biroul.

Opri un taxi şi dădu adresa apartamentului Janetei Rustington.

Se simţea într-o stare de spirit c-ar fi putut duce totul pe umeri.

SFÂRŞIT

* Ghiduri tipărite de editorul german Karl Baedeker (180l-l859) şi urmaşii săi.

* Un peşte mic de mare din familia heringilor, dar mai mărunt şi rotund care se găseşte de obicei în apele de coastă de la Cornwall, Devon şi din vestul Franţei.